

Finansnæringens
Arbeidsgiverforening

Utg.jnr. 0300143
Oslo, 11.juli 2003

Finansdepartementet
Postboks 8008 Dep
0030 Oslo

Høring NOU 2003:11 – Konkurranssevne, lønnsdannelse og kronekurs.

Vi viser til departementets høringsbrev av 11.april 2003 hvor Finansnæringens Arbeidsgiverforening inviteres til å uttale seg om ovenstående.

Hørings svar vil også avgis av finansnæringens to næringspolitiske foreninger – Finansnæringens Hovedorganisasjon og Sparebankforeningen. FAs svar vil ta for seg de inntektspolitiske elementer i innstillingen.

FA konstaterer at dette utvalget i hovedsak gjentar de betraktninger som ble gjort i Sysselsettings- og verdiskapningsutvalget (NOU 2000:21). Vi ga vår tilslutning til resonnerer og konklusjoner som var ment å styrke koordineringen av lønnsdannelsen i Norge og legge forholdene til rette for en moderat lønnsutvikling.

FA vil vektlegge følgende:

Den psykologiske virkningen av at det oppnås en form for enighet i *Regjeringens Kontaktutvalg* synes å være av stor betydning. En viktig forutsetning for partene i arbeidslivet i gjennomføringen av moderate lønnsoppgjør er at forventningene til lønnsutviklingen er dempet hos medlemmene. En bred oppslutning om fornuftige inntektspolitiske mål vil bidra til å redusere betydningen av de mer teknisk betonte spørsmål, som diskusjoner knyttet til utforming av frontfag, tariffperiodenes lengde etc.

FA mener, som utvalget, at lønnsveksten i Norge bør ligge på linje med lønnsveksten hos våre viktigste handelspartnere. Premissene for å oppnå dette målet bør være gjenstand for drøftelsene i Regjeringens Kontaktutvalg. Den psykologiske effekt av drøftelsene i Kontaktutvalget vil kunne bli at medlemmer i organisasjoner som ikke gir sin tilslutning til de inntektspolitiske målsettingene, eller som bryter dem under forhandlingene, innser at organisasjonen handler i strid med medlemmenes interesser på lenger sikt.

For avtaleområder som ligger i annen rekke tidsmessig vil det være en fordel å motta klar og tydelig informasjon om forutgående oppgjør. Arbeidet som utføres av *Teknisk Beregningsutvalg* må videreføres og det må kunne knyttes høy troverdighet til resultatene. Vi konstaterer at det fremdeles hersker usikkerhet om metodene som benyttes for beregning av lønnsvekst i de ulike avtaleområdene, noe som igjen skaper tvil om hvorvidt det enkelte oppgjør har en kostnadsramme som ligger innenfor det som i utgangspunktet er definert som akseptabelt ut fra en pengepolitisk og/eller konkurransemessig synsvinkel.

Innsikt i og troverdighet ved de beregningsmessige forutsetninger kan også styrke *Riksmeklingsmannens* rolle. I til dels teknisk betonte oppgjør vil det lette Riksmeglingsmannens arbeid om det blir enklere å sammenligne slik at det kan megles med forankring i forutgående inntektspolitiske mål og eventuelt frontfagets oppgjør.

Vi har vanskelig for å se hvordan man praktisk skal kunne sørge for større *samtidighet i oppgjørene*. Utvalgets forslag på dette feltet tar først og fremst sikte på at typisk desentraliserte beslutninger om lønnstillegg skal fattes på tidligere tidspunkt. Vi er redd for at de administrative prosessene som slike beslutninger er avhengige av, fremdeles vil fordre at det kreves atskillig tid fra verdien av de sentrale oppgjør er kjent til gjennomgangen kan foretas i den enkelte bedrift eller avtaleområde. For den enkelte bedrift vil det neppe foreligge insitamenter for å forsere denne prosessen med sikte på statistiske formål.

Vi har tidligere også påpekt at det ville være en fordel om tariffperiodene kunne forlenges i forhold til dagens regime. Utvalget påpeker bl.a. fordelene forlengelse vil ha for pengepolitikken. For våre medlemmer vil det lette lønnsbudsjetteringen og derved gi et bedre grep om kostnadskontrollen. Vi mener at *lengre tariffperioder* også vil styrke respekten blant medlemmene for inntektspolitikken. En jevnere forløp i den sentrale lønnsdannelsen vil, sammen med en rimelig oppfyllelse av inntektspolitiske målsettinger, sette bedriftene bedre i stand til tilpasse den lokale lønnsdannelsen til de overordnede målsettingene.

Vi gir vår tilslutning til utvalgets resonnement om at de positive effekter av forlengede perioder er avhengig av at det foretas forlengelse i alle avtaleområder. Dette bør være et eget tema i drøftelsene i Regjeringens Kontaktutvalg og vi mener at det kunne være realistisk i første omgang å bli enige om at det under forhandlingene i 2004 avtales tre års tariffperiode med mellomoppgjør etter 18 måneder. Dersom det skulle vise seg ikke å være mulig å få til en slik forlengelse av avtaleperioden, vil en løsning med fortsatt 2-årig avtaleperiode, men hvor det allerede ved forhandlingene om 1.års tillegget også ble enighet om 2.års tillegget, være aktuelt. Denne løsning ble valgt ved tariffrevisjonen i 2000 for tariffperioden 2000 - 2002.

Med vennlig hilsen
FINANSNÆRINGENS ARBEIDSGIVERFORENING

Jostein Røsjø
Adm. direktør